

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XIX

Fransa'nın en güneydeki illerinden birinin kalbinde ve dar bir sırtın tepesinde, Uzun otlar aralanarak ay ışığıyla aydınlanmış bir açıklığa doğru zıplayan bir tavşana yol verdi. Temkinli hayvan, kulaklarını dikmiş ve burnunu seğirterek açık tepeyi inceledi; ve yavaşça ilerlerken, Aniden taş gibi donakaldı, başı yana eğik, tek, camsı siyah gözü gökyüzüne dikilmişti. Taşlaşmış hayvan, bir şeye benzeyen şeye bakakaldı. Tek bir uçan nokta— yıldızlara karşı süzülen, yükselen bir silüet. Tavşan, yırtıcı kuş sandığı şeyin altında hareketsiz oturuyordu.

Ancak yükseklerde uçan cisim, açılmış kanatları dışında hiçbir kuşa benzemiyordu; ve eğitimli bir göz, şeklini uçan bir insan olarak doğru bir şekilde algılayabilirdi. Aniden, ürkmüş tavşan döndü ve çıktığı uzun gölgelerin içine daldı. Ve çalılıkların ve derin gölgelerin görünürdeki güvenliğinde, hayalet gibi yeşilimsi bir el çalılıkları araladı ve çırpınan tavşanı yakaladı. Kemikler çıtırdadı ve çimenli tepenin üzerine yeni bir sessizlik çöktü.

Tepenin üzerinde yükseklerde süzülerek ve yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı yükselerek Lazarus ilerlemeye devam etti . Kanatlarının ritmik hareketleriyle rüzgar inliyordu. Uçarak...

Fransa'nın en güney kıyı şeridinde ve Lazarus'un yüksek bakış açısından , ay ışığıyla aydınlanmış toprakların, kavisli bir ufuktan, yaratılışın her yönünü yavaşça açan yüce bir parşömen gibi döküldüğünü gördü . Solunda, bir sıra alçak tepe altın renginde parlayarak, dünyanın doğu sınırını keskin bir şekilde belirliyordu. Sağında ve kükürtlü hilal ayın altında, dalgalanan arazi, cıva gibi eriyip puslu bir gökyüzüne karışan belirsiz bir batı ufkuna karışıyordu .

Lazarus, Rhone Nehri'nin kıvrımlı yatağını çoktan geride bırakmıştı ve şimdi çıplak tepeler ve parçalanmış ormanlardan oluşan dağınık bir manzara üzerinde güneye doğru uçuyordu. Aşağıda, kıvrımlı dereler tüm araziye yarıyor ve toplu halde, yeryüzünün yüzünü bozan siyah ve dolaşan hançer izlerine benziyorlardı . Küçük yapı kümeleri görüş alanına giriyordu ; nehir kıyılarına kurulmuş, sazdan çatılı binalar, hepsi birlikte şirin balıkçı köylerinin varlığını düşündürüyordu. Bunların arasında, kırsal yollar, gölgeli ormanlar ve dağ eteklerindeki vadilerde dağılıp kaybolan toprak damarları gi

Aşağıda uzanan, engebeli arazi karşısında şekilsiz görünen yolların ve akarsuların kıvrımlı patikalarının aksine, Lazarus sürekli esen yan rüzgarlara ve aşağı yönlü akımlara meydan okuyarak bilinçli bir rota çizdi. Tam güneye doğru, düz ve dar bir yol açtı. Ancak, altındaki dalgalanan toprak denizini neredeyse hiç fark etmedi. Rüzgarın değişmez iniltisi ve kanatlarının sürekli çırpınışı altında, Lazarus körü körüne uçuyor gibiydi, çünkü dikkati çoğunlukla içe dönüktü; huzursuz bir zihne odaklanmıştı.

Belki de sadece melekler , onunki kadar ağır bir kalbin nasıl havada kalabileceğine, yıldızların etrafından dolaşıp paramparça olmuş halinin çekim gücüyle yere çakılmamasına dair böyle bir mucizeyi veya yöntemi bir araya getirebilirdi . Lazarus'un zihni, geçmiş günlerin uzak anılarıyla dolup taşıyordu . Ve bu anıların her birini mükemmel bir şekilde hatırladıkça, anılar bir dağ gibi şişip kendisini saf bir şekilde hatırladığı her izi gömen bir kaya yığını gibi bir araya geliyordu. Rahatlatıcı sınırlar ol Yeraltı mezarlarının derinliklerinde; tünel işleri olmadan; onu teselli edecek İvan ve Odino olmadan; hatta onu azarlayacak Klodius ve Greville olmadan —endişe verici yüz maskesi olmadan, Lazarus ağladı. Bir zamanlar kalbinin en derin köşelerinde saklı, sızlanan bir fısıltıdan ibaret olan, sonunda göğsünde güçlü bir şekilde kıpırdanmaya başlayan o huzursuz edici yanını artık inkar edemezdi . Bu artık sürekli bir acı değil, belki de bir uyanıştı.

Ve dikkatini çeken çığlık atan bir bilinç vardı. Gerçekten de, rahatsız edici fısıltı, işkence çığlıklarına dönüştü ve Lazarus'un en değerli parçasının, manastırı terk etmeye zorlandığı o korkunç gecede gerçekten yok olduğunu kesin olarak ortaya koydu. Ve kalbindeki ses yalnızca ona ait olsa da; kesinlikle

Küfürbaz ve cani balıkçı, açgözlü ve birbirleriyle çekişen Lordlar D'Alcicourt ve Hugon, soğuk ve iğrenç Kaptan Bourne ve hepsinden önemlisi, bunların hepsini ve daha fazlasını temsil eden, tamamen dinsiz annesi tarafından büyütülen Lazarus için, bu acı hatıralar, onun her mükemmel ve yürek ısıtan anısını, eski yeraltı mezarlığının rahatlatıcı rahminden kovulmadan önce yaşadığı önceki ve mükemmel dünyaya dair her neşeli ve saf hayalini yiyip bitiriyor gibiydi .

Yine de, keder bazen Ruh'u teslim etse de, akıl genellikle kaybedilene geri kazanır. Lazarus, sıkıntılı kalbini kapattı ve zihnini daha anlamlı düşüncelere ve hesaplamalara açtı : Güney Fransa üzerinden İtalya'ya doğru uçuyordu . Ve bir zamanlar safça ulaşılamaz bir hedef olarak gördüğü şey: bir yere uçup bir keşiş getirmek; aslında oldukça makul bir işti, çünkü şimdi tam olarak bunu yapıyordu . Keşiş Salvatino ile manastıra döndükten hemen sonra neler olabileceğini düşündü . Ne yazık ki, Kaptan gerçek benliğini, şövalye cübbesine gizlenmiş bir Grotesk olarak ifşa ettiğinden beri, hayatının daha önce hayal ettiğinden farklı bir yönde ilerleyeceğinin farkındaydı . Bu tek olaydan, manastır keşişlerinin onu kutsal cemaatlerine bir keşiş olarak kabul edemeyeceklerini haklı olarak anladı . Artık bir din adamı olarak cemaatlerinde yaşamasına ve hizmet etmesine izin vermeyeceklerinden emindi . Bir daha asla izin vermeyeceklerinden emindi.

Onu, manastırın güvenilir yeraltı mezarlığı bekçisi Lazarus olarak saygıyla anarken, aynı zamanda çirkin ve dinsiz kanatlı bir canavar olarak da lanetlediler . Hiç şüphesiz, yerini dua ederek, Kutsal Mekân'da değil, tepesinde, taştan oyulmuş halde bulacağını biliyordu . Yine de, seçeneklerini yeniden hesapladı ve aynı sarsılmaz sonuca ulaştı: rahibi getirme sözünde kararlı kalmak. 'Ve eğer olasılık gereği bundan bir nebze iyilik de çıkarılabilirse,' diye düşündü , 'belki de manastır rahipleri onun farklılıklarının ötesine bakıp onu hayvandan çok insan olarak değerlendirebilirler.'

Bununla birlikte, Lazarus için, herhangi bir düşüncenin bile o anı daha iyiye doğru değiştireceği pek olası görünmüyordu. Zaman, yuvarlanan yeryüzünü döndürdü ve omuzlarında açık bir Kapı Taşı'nın ağırlığıyla Lazarus, Güney Fransa üzerinde ilerlemeye devam etti. Kanatlarının teri ay ışığında parıltıyordu ve; Gece ilerledikçe, yere doğru yaklaşırken bile rotasını ve hızını korudu . Dev bir yarasa gibi, ağaç tepelerinin üzerinden hızla uçtu, kanatlarını çırparak ağaç yapraklarını savurdu . Nefes alışverişine göre kanatlarını hareket ettirerek uçmaya devam etti—bastır ve kaldır, içeri ve dışarı. Zaman tekrar döndü, bir martı sürüsü yanına toplandı. Daha fazla dinlenen martı gökyüzüne fırlayarak onu kovalamaya başladı. Kuşlar giderek büyüyen bir sürü oluşturdu ve sonunda yüzlercesi Lazarus'u neredeyse tamamen yutan devasa bir sürü oluşturdu.

Onlardan kaçmak için daha yükseğe tırmandı ama onlar onu takip etti. Daldı; sola döndü; sağa takla attı. Yine de, onlar da aynı hava manevralarıyla karşılık verdiler. Kendini dengeledi ve ufka doğru yöneldi ama sadece çırpınan kuyruk tüylerinden oluşan beyaz bir duvar buldu. Ve altında, yeryüzünün yüzü beyaz kanatların dalgalanan denizinde boğuluyordu.

Lazarus onlara doğru hamle yaparak, "Hemen defolun!" diye bağırdı. Onlar da, sanki bu küstahça emir toplu bir protestoyu gerektiriyormuş gibi, ona karşı çılgılık attılar .

"Kenara çekilin!" diye bağırdı. Karga sesleri çıkararak daha da yaklaştılar ve onu, bir anne martıya yapışmış yüzlerce civciv gibi boğdular.

"Göremiyorum!"

Sürü sadece mırıldanarak karşılık verdi.

"Ben bir kuş değilim!"

Martılar hep bir ağızdan şikayet ettiler.

" Hayır, değilim!"

Keskin yanıtlarla karşılık verdiler.

Lazarus homurdanarak kendini onlara teslim etti, uçuyor olmasına rağmen...

Aralarında körü körüne ilerlemesine rağmen, yine de yol alabiliyordu. Dahası, sürünün keskin bir mekân algısına sahip olduğu da ona öyle görünüyordu, çünkü hiçbiri diğerinin ya da kendi kanat çırpışlarını engellemiyordu. Ancak Lazarus, onların şaşkın, karanlık gözlerine doğru çekildiğini fark etti. Yüzeyde, aynı vahşi yoğunluğu paylaşıyor gibiydiler . Derinlemesine gözlerinin içine baktı— bir zamanlar Dağ Ağız'ının köpeklerinin gözlerine baktığından bile daha derine —ve — kesinlikle hiçbir şey bulamadı. Ve

Belki de içlerindeki boşluk, Lazarus'u kıkırdamaya itmişti. Hiçbir şeyden habersiz martılar da onun kıkırdamasına eşlik ederek öttüler.

Lazarus kıkırdadı ve onlar da onunla birlikte kahkaha attılar. Ve ne kadar yüksek sesle gülerse, o kadar gürültülü oldular.

Onlar cevap vermeye devam ettiler; sonunda Lazarus kendini kasılmalar ve gözyaşları içinde buldu. Doğrusu, neşesinin kaynağını biliyordu ve bununla açıkça eğleniyordu. Martıların arsız bakışları Dağ Ağız'ının yarasalarının kadar geniş ve boş bakışlardı ; Rahip Clodious'un manastırın yeraltı mezarlarında kovaladığı farenin bakışlarıyla aynıydılar ve belki de Lazarus'un yıkama kovanını sandaletlerinin üzerine boşalttığı zamanki rahibin şaşkın bakışını yansıtıyorlardı. Sonuç olarak, hem hatırlanan hem de gerçek olan bakışları...

Lazarus'a, kadercilik ve unutkanlığın eş zamanlı ama uyumsuz hallerini aktarıyor gibiydi.

Başlangıçta onların geniş, soğuk bakışlarında mizah tohumunu bulmasaydı, kendini böyle boş, yanan gözlerden oluşan bir sürünün arasında uçmaya mahkum bulabilirdi .

Yine de, ilerlemeye devam ederken, peşinden gelen martı sürüsüyle samimi bir diyalog kurdu ve onlara martıların asla tekrarlayamayacağı veya anlayamayacağı sırlar anlattı.

Dağ Ağzı'ndaki yarasalara itiraf ettiği gerçekleri kuşlarla paylaştı.

Gerçekten de Lazarus'a karşı oldukça meraklı ve ilgiliydiler; hepsi de büyük bir ilgi duyuyordu. Süregelen nutuklarıyla birlikte. Ve zaman zaman, hep birlikte bir gıcırdama, bir ötme sesi çıkarıyorlardı. Ya da ortak bir görüşü veya karşıt görüşü ifade etmek için mırıldanmak.

Ancak sonunda martılar onun arkadaşlığından bıkmış gibiydiler ve yön değiştirdiler. Sürü seyrekleşti ve gece gökyüzünün ışığı çırpınan kanatları aydınlattı. Daha da fazlası düştü ve Lazarus'un ayaklarının altındaki dalgalı toprağı ortaya çıkarmak için kalabalıklar halinde dağıldılar. Geriye kalan martı sürüsü aniden dağıldı ve Lazarus'u yalnız başına uçmaya bıraktı. Önündeki martı duvarı artık yok olunca, gözleri son hatırladığından çok farklı ve beklenmedik bir güney ufku gördü; yeni şeklinin panoramik bir korku manzarası olduğunu fark etti. Geriye doğru eğildi, kanatlarını çırpıttı ve aniden kendini hareketsiz bırakarak havada asılı kaldı. Havada yürürken, alışılmadık bir ağırlık hissetti. Sanki hayatının kanı damarlarından çekilmiş gibiydi; sanki kemikleri taş gibi bir ağırlık kazanmıştı. Ve o huzursuz anda, Lazarus yerin tam çekimini hissettiğini düşünürken , önündeki görünüşte açıklanamaz manzaranın büyüklüğünü içine çekti; Yeryüzünün tüm yüzü, dünyayı adeta yokluğa sürükleyen uçsuz bucaksız bir siyah cam tabakasına teslim olmuş gibiydi. Bu, sadece Nuh'un bilebileceği, görünürde sonsuz bir boşluğun müthiş bir manzarasıydı.

Manastır haritalarındaki anılarını ve uçtuğu mesafeyi göz önünde bulunduran Lazarus, Leon Körfezi'ne vardığını biliyordu; ancak körfezin, şimdi görüldüğü gibi, okyanusun aslanı gibi devasa ve yayılmış olacağını hiç hayal etmemişti . Yeni endişeler ortaya çıktı. Omuzlarını dikleştirdi ve bir spiral çizerek, tüylü arkadaşlarını takip ederek karayı ve denizi ayıran kıyı kayalıklarına doğru daldı.

Yere düşmüş kuşların arasına kondu ve geniş, yıpranmış bir kaya parçasının üzerine tünedi. Martılar şikayet edip kanatlarını çırpıttılar. Çizmelerine gagalarıyla vurdular, belki de korudukları, içi boş gözlü bir balığın kıyıya vurmuş leşini çalmaya geldiğini düşünüyorlardı. Lazarus çömeldi ve yorgun kollarını dizlerinin üzerine attı. Ter damlaları, iç kesimlerden gelen rüzgarla geriye doğru savruluyordu. Kanatları arkasında gevşekçe açılmış, aşırı ısınmış bir kuşa benzeyecek şekilde ağır ağır nefes alıyordu. Orada, alçak bir taş platoda, kendini topladı. Kayaların arasında yükselen gelgitleri ve üzerine serpilen tuzlu sisi izledi . Her yeni dalganın üzerinde yükselen ve alçalan okyanus köpüğü tabakasının bulunduğu su kenarını inceledi . Yakında, dar bir kaya aralığının arasında sıkışmış bir tahta parçasının üzerinde bir yengeç kabuğunun bir parçası duruyordu . Kayalara karşı, yoğun yosun iplikleri suyun akıntılarında tek bir bütün halinde yuvarlanıyordu . Lazarus'un yanında, martılar sonunda dikkatlerini kendilerine çevirmiş, balık leşi üzerinde kavga ediyordu. Körfezin serin esintisi nemli kanatlarını kuruturken, Lazarus gözlerini kapattı ve

Yeni deneyimlenen sesler ve kokular, sonsuza dek hafızalara kazındı.

okyanus.

İçinde bir zamanlar kaynayan endişe, çizmelerinin dibindeki kara sularla uyumlu bir şekilde çalkalanan, sürekli bir protesto sesine dönüştü. Manastır haritalarını tekrar gözden geçirdi ve rahibi getirmek için planladığı yolculukta, Leon Körfezi'ni akşam vakti geçip Korsika Adası'na varacağını ve orada yine gün ışığından korunacağını hatırladı. Başlangıçta, bu iş oldukça ulaşılabilir görünüyordu, çünkü mesafeyi uçarak kat edebileceğini biliyordu. Bununla birlikte, denizin kuşbakışı gibi çok yüksek bir yerden görünümü, dünyevi her ayrıntıyı yutacak kadar muhteşem ve inanılmaz derecede devasa olduğunu, sonsuzluğa kolayca uzanıyormuş gibi görüldüğünü fark etmesi, bu işi ulaşılabilir olmaktan çok düşünülemez kıldı. Gerçekten de, bu sürekli şikayet haklıydı, çünkü şimdi Lazarus'a okyanusu geçmenin, hayatta kalmak için çok güvendiği bir uçuş başarısından ibaret olmadığını gösteren rahatsız edici bir gerçeği ortaya koyuyordu. Sonuçta, ses Lazarus'un bütün bir akşam boyunca ulaşabileceğini biliyordu; ancak bir an bile yüzemiyordu.

Lazarus kendini öne doğru salladı, diz çöktü ve topuklarının üzerine geri çöktü. Dalgaların ötesine baktı ve loş bir gökyüzüyle birleşmiş gibi görünen karanlık okyanus ufkunu inceledi. Geniş siyah deniz manzarası, dipsiz ve sınırsız bir uçurum görünümündeydi ve bulutların bile böylesine büyük bir boşluğu geçemeyeceğini düşündü. Dikkatini uzakta şimşeklerin çaktığı güneybatı gökyüzüne çevirdi. Sonra iç çekti ve martılara hüznü bir veda ederken ayağa kalktı.

Kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi, bir kez daire çizdi ve doğuya yöneldi, arkasını bambaşka bir dünyaya döndü. ay.

Akşamın geri kalanında ve sabahın erken saatlerine kadar Lazarus güneyi takip etti. Fransa kıyı şeridi. Manastır haritaları zihnine iyice kazınmış halde, onu doğudaki liman kenti Marsilya'ya doğru yönlendirdiler. Sağında denizi, solunda karayı korudu, sürekli esen güney rüzgarı onu dışarı itmeye kararlı görünse de.

Uğursuz bir okyanusa doğru. Ve Lazarus için okyanus, giderek daha çok cehennemvari bir uçurum, açgözlü büyük bir kara delik gibi görünüyordu; ona alay ediyor, onu geçmeye cesaretlendiriyordu. Uzun süre boyunca, yan rüzgarlar zayıfladı ve dindi, ardından iç kesimlerden esen tuzlu bir rüzgarla dengelendi. Ancak, çatışan rüzgarlar kanatlarını çoktan yıpratmıştı ve Lazarus dikkatini yere çevirdi; orada günün ilk ışınlarından uygun bir sığınak bulabilirdi.

Marsilya'dan hâlâ oldukça uzakta olan Lazarus, şirin bir liman köyüne indi ve etrafını dolaştı.

Çatıları sazdan yapılmış evlerin üzerinden yavaş yavaş genişleyerek ilerledi ve sonunda kasabanın daha ücra doğu ucunda , geniş ve kayalık bir tepenin üzerinde, eski bir katedralin kalıntılarına rastladı. Daha yakından incelediğinde, yüksek eğimli ve çatısız yapının geriye kalanını, yanmış ve kısmen yıkılmış duvarları ve açıkta kalan taş döşemesiyle gördü. Ancak görünüşte ölü olan bu ibadethanenin daha fazlasını barındırdığını fark etti. Yıkılmakta olan surlarının içinde, yeni inşa edilmiş bir kiliseye benzeyen ilginç bir yapı, döşeme taşlarının bir kısmının üzerinde duruyordu. Yeni kilise, eski katedrallerle paylaştığı bir taş dış duvar dışında tamamen ahşaptandı. Görünürdeki ahşap nokta, kışın kavrulmuş bir çiçeğin rahminde yakalanmış, bahara hazır bir tohumun sembolik bir benzerliğini taşıyor olabilirdi . Ve geniş tepenin doğu tarafını kaplayan geniş bir mezarlıkta topallayarak dolaşan kemik taşıyan bir köpek dışında , Lazarus harabelerin hemen çevresinin neredeyse tamamen ölü olduğunu gördü.

Yıkık harabelerin duvarları arasına oturdu ve botlarını otlarla kaplı taşların üzerine usulca bastı. Lazarus irkildi, yıpranmış kanatlarını dikkatlice katladıktan sonra daha karanlık gölgelere doğru kayd. İlkel kiliseye daha yeni yaklaşmıştı ki, uzun ve dar pencerelerini gördü ve binanın aradığı sığınak için son derece yetersiz olduğunu anladı. Lazarus arkasını döndü ve eski duvardaki bir aralıktan içeri girdi.

Daha sonra, harabelerin dışında, duvarın uzunluğu boyunca, devrilmiş duvar taşlarının ve uzun otların arasından yürüyerek, dış köşesini dönene kadar ilerledi ve otların arasına gizlenmiş, sarmaşıklarla kaplı, büyük ve dar bir depolama sandığı buldu. Sandığın daha yüksek olan arka tarafı... Eski tapınak duvarına bitişik, tek parça kulübe duruyordu. Ön alt kısmı, sıkışık ve harap mezar taşlarından oluşan geriye doğru uzanan tepeye bakıyordu. Lazarus otları temizledi, kulübenin yıpranmış kapağını kaldırdı ve içine baktı. Birkaç kırık alet sapı, birkaç kurumuş kenevir çuvalı ve etrafa saçılmış kurumuş çamur yığınları dışında, içerisi planladığı kısa süreli kalışı için yeterince geniş görünüyordu. Kendini kulübenin içine kaydırıp, kapağını kapattı, Eşyalarını yeniden düzenledi ve yeni bir günün doğuşuna gözlerini kapattı. Ve Zaman, hayaller dünyasına geri döndü.

Gerçekten de, çöp kutusu sağlam bir yapıya sahipti; duvarları sağlamdı ve Lazarus'u göz kamaştırıcı gün ışığından koruyacak şekilde düz bir kapağı vardı. Ancak, iyi şansın bazen sunulan hizmetler için bir bedel ödenmesini gerektirdiği gibi, Lazarus'u hayatta tutan bu kutu, kolayca başka bir amaca hizmet edebilirdi. Tabutu gibiydi. Ertesi gün gökyüzü bulutsuz olsaydı, kesinlikle ölmüş olurdu. Sabah güneşi tabutu ısıttı ve Lazarus'u içinde bulunduğu durumu düşünmeye uyandırdı. Kader. Kavurucu sıcak çöp kutusunun içinde çırpındı, içerideki bayat ve ısınmış havayı solumakta zorlandı. Ve bu kaçınılmaz çıkmazda, en çok üzerinde düşünecek bolca zamanı vardı. Büyük hata: Doğuya doğrudan bakan tahta bir tabutun içine gömüldü. Yine de, Güneş, öfkeli bir ateş tanrısı gibi gökyüzüne yükseldi, altındaki her şeyi arıyordu.

Böylece tükenip solup gidebilir.

Öğle vakti geldiğinde, Lazarus dayanılmaz bir bulantı ve dehşet verici bir öz farkındalık arasında gidip gelen ıstıraplar çekiyordu . Balıkçının hatırladığı çığlıklar tekrar tekrar kulaklarında yankılanıyordu: "LAZARUS, KAPIYI AÇ! TANRI AŞKINA!"

Bilinci gidip geliyordu, zihni bölünmüş, bedeni perişan haldeydi. Bir işkence sarkacı gibi sallanıp duran bu korkunç olay, bir gelip bir geri gelerek, bir gelip bir geri gelerek devam etti. Saat gibi işleyen bir düzenle, her zihinsel unutkanlık sarmalında, bedeni onu daha da büyük acılarla yeniden uyandırıyor. Ve bilincinin en işkence dolu anlarında, acı kendi ölümlülüğünün kırılabilirliğiyle alay edecek kadar büyüdüğünde, Lazarus titrek elleriyle babasının dua haçına tutunup bir başka bilinçsizlik nöbeti için yalvarmaktan başka bir şey yapamıyordu. Yine de, ona hiçbir merhamet yağmadı ; hiçbir şey yağmadı, sadece devam eden yanma h. Acımasız bir güneş.

Lazarus, güneş batıya doğru batmaya başlamadan önce ölümün eşiğinde olduğunu hissetti. Katedral kalıntılarının uzun gölgeleri sonunda çöp kutusunun üzerine çöktü. Alacakaranlık bulutları kızıl tonlarla boyarken, kutunun kavurucu havası hafifledi; ve Lazarus, ancak gökyüzünü en derin alacakaranlık kapladığında baş döndürücü rüyalarından uyandı. Milyonlarca yıldızın ve ince bir ay parçasının serin parıltısı toprağı yatıştırdı. Lazarus, sırlıklam çuvalların üzerinde nefes nefese yatıyordu. Başında çınlayan bir ses vardı ve bu ses şimdi belirsiz seslerle iç içe geçmiş gibiydi. Sonunda, kulaklarındaki çınlama dindi, ancak sesler devam etti ve sonunda zihninde Sanrı ve Gerçeklik birbirinden ayrıldığında, seslerin oldukça hararetli bir konuşmaya ait olduğunu anladı. Yanına döndü , elini kaldırdı, parmaklarını çöp kutusunun kapağı ile çerçevesi arasına soktu; ve kapak aralıkken, üzerine serin bir hava dalgası yayıldı. Devam eden konuşmayı daha iyi duyabilmek için kulaklarını dört açarak hareketsiz yattı . Sesler ona uzaktan, belki de geniş tepenin aşağısından ve mezarlığın derinliklerinden geliyormuş gibiydi. Ve konuşmada -ne kadar belirsiz veya bağlantısız olsa da- tuhaf bir şey vardı ki bu onu derinden endişele

Adam dikkatle dinlerken, gür bir ses yüksek sesle yalvarıyordu: "Beni dinleyin! Lütfen bir dakika daha !" Ardından uzun bir sessizlik oldu.

"Biraz daha vaktiniz var. Acele edin, ayrılın." Bu, Lucifael'in sesine benzeyen, birçok kadının aynı anda senkronize bir şekilde konuştuğu, doğaya aykırı bir cevaptı . Ancak bu uhrevi ses , tersine yankı benzeri çağrılarla kaybolurken , belirgin şekilde farklıydı; belki daha nazik ve incelikliydi, yine de sert ve düzgündü .

Lazarus gerildi; nefesi hızlandı. Eğer o ürpertici cevap bu kadar derin ve erkek sesleriyle örülmüş olmasaydı , bu sözler Lucifael'den gelmiş olabilirdi.

Kendisiydi. Ama sözler ona ait değildi; sadece ona benziyordu. Lazarus kapağı daha da yukarı kaldırdı ve ay ışığıyla aydınlanan mezarlığa baktı.

"İzin verirseniz, yalnız kalabilir miyim?" diye yalvardı ses.
Bunun üzerine melek sesi şöyle cevap verdi: "Çok fazla oyalan."

Işık parıltıları hışırdayan yaprakları ve otları aydınlatıyordu. Son bir rüzgar esintisiyle mezarlığın üzerine yeni bir karanlık ve sessizlik çöktü.

Lazarus'un göz bebekleri şişti. Depodan çıkmadan önce etrafı iyice aradı. Gökyüzüne baktı, bu onu uçmaya çağırıyordu; ancak onu saran ezici merak yüzünden yere mihlanmış halde kaldı: Annesinin sesine benzeyen ama tonundan farklı olan o doğal olmayan ama tanıdık ses. Aynı anda Lazarus, babasının tehlikeli Benion Tüneli'nden uzak durması yönündeki uyarısını da hatırladı ; yine de, o yasak tünele girmemiş olsaydı , Meleklerin yazısını veya Naramsin Parşömenlerini öğrenemeyeceğini de kabul etti . Ve böylece, kendisi, kökeni veya Eljo yardımcıları hakkındaki o değerli bilgiyi edinemezdi . Gerçekten de, aynı türden alışılmadık bilgilerin daha da fazlası sadece birkaç adım ötede olabileceği için , mezarlıktan ve oradaki alışılmadık, çok sesli yerden kolayca uzaklaşamazdı .

Karanlığın örtüsü altında, varlığını yalnızca en karanlık gölgelere saklayarak, yamaçtan aşağıya doğru sessizce ilerledi . Bakımsız mezarların arasından sessizce geçerken, kırılğan dalları veya gevşek taşları çiğnemedi . Mezarlığın kalbine ve çalılıkların arasında parlak bir şekilde görünen uhrevi, yeşilimsi bir parıltının bulunduğu gölgeli bir koruya doğru düzensiz ve gizli bir yol izledi. Sığ bir yükseltinin arkasından ağaçlara yaklaşırken, bir zamanlar diğer birçok erkeğin sesi olan sese yalvaran aynı erkeksi sesin kesintisiz mırıltısını açıkça duydu . Bir hayalet gibi, Lazarus, kulakları dik ve fısıldayan ciddi sese odaklanmış bir şekilde, yamaçtan yukarı çıktı: "Bütün yeryüzü yok olsa bile, ben sizinle kalacağım."

Sevgilim. Ne yazık ki, iyi melek artık beni ne zaman ve nerede bulacağını biliyor; ve artık eskisi gibi düzenli olarak kendimi gösteremiyorum. Yıldönümlerimizi öğrenmiş durumda. Yine de, sana söz veriyorum, tamamen ve sonsuza dek, ısrar edeceğim ve galip geleceğim. Kalbim sadık olduğu sürece, seni daha da sık ziyaret edeceğim, ancak yeni bir ihtiyatla ve rutinden habersiz. Sen benim Tanrı'nın bir lütfusun, sevgilim ve tanımayı önemseydiğim tek cennetsin."

Lazarus otları araladı ve yıkılmış bir mezar taşına yaklaşırken çömeldi. Taşların arasından baktı ve yüzünü yeşilimsi bir parıltı kapladı, göz bebekleri kısıldı.

Gözlerini iğne deliği gibi açılmış bir şekilde, alışılmadık bir manzaraya bakıyordu. Önünde, sırtı kendisine dönük, işaretli iki mezarın ayak ucunda diz çökmüş hayalet gibi bir adam imgesi duruyordu. İki mezar, otlarla kaplı daha büyük bir taş döşeli alanın içinde yer alıyordu. Otların arasından yükselen iki mezar taşının ortasında, çok daha yüksek ama daha dar ve süslü bir şekilde oyulmuş bir taş sütun, muhtemelen bir aile arması olan gravürleri taşıyordu ve altında dikey olarak kazınmış isim belirgin ve düzgün bir şekilde yer alıyordu: *~M EDICC I~*. Hayalet ayağa kalkıp döndü ve etrafı tararken Lazarus mezar taşının gölgelerine doğru eğildi .
Sonra Lazarus bunların hepsini gördü.

Yüzü , omuzlarına kadar uzanan saçları ve kare çene hattını izleyen, kısa kesilmiş köşeli sakalıyla genç ve yakışıklı —belki de orta yaşlı— bir adama aitti ; Hayalet, yeni bir kıyafetin üzerine bol bir pelerin örtülmüş, omuzlarından sarkan cübbesi yüksek bağıcıklı çizmelerinin üst kısmına bir perde gibi gevşekçe toplanmış, seçkin bir şekilde giyinmişti. Lazarus'un ilahi olarak güçlendirilmiş algısıyla, gece karanlığına ve sınırlarının daha da derinlerine, ve daha da derine, sürekli çalkalanan simsiyah karanlığın içine bakar Hayaletlerin ve ruhların, dolaşan ruhların ve yoldan çıkmış canların esrarengiz ve mistik aleminin sisleri arasında , hayaletin yüzünün her bir yönü, yeşilimsi ve parıldayan gövdesinin geri kalanı kadar parlak ve saydam görünüyordu .

Lazarus açıklığa çıktı ve Hayaletle seslendi: "Selamlar efendim."

Ruh kısmen arkasını döndü ve beklenmedik bir karşılaşmayı düşünüyor gibi, yere doğru çevrilmiş bakışlarla kısa bir süre donakaldı. Sonra döndü ve Lazarus'a baktı. Saydam varlık göğsüne dokunarak, "Bana mı hitap ediyorsun?" diye sordu.

Lazarus, davetkar bir gülümseme ve kısa bir reveransla "Evet," diye yanıtladı.

"Beni görebiliyor musun? Ve duyabiliyor musun?" diye sordu Hayalet, inanmaz bir şekilde.

Lazarus başını salladı. "Yapabilirim." İleri geri yürüdü ve durdu.

" Senin gibisini daha önce hiç görmedim. Sen ne biçim bir şeytansın?"

Lazarus'un gülümsemesi soldu. "Ben bir şeytan değilim, uçan bir insanım. Ben Lazarus Gogu'yum."

Hayalet çenesini okşadı ve Lazarus'u inceledi. "Öyle iddia ediyorsun." Sonra görünürde inanmaz bir şekilde başını salladı ve ekledi: "Ancak, senin hakkında hiçbir şey hissetmiyorum , hiçbir şey ."

Lazarus'un yüzündeki gülümseme tamamen kayboldu. Derin bir nefes aldı ve Hayaleti azarladı: "Ve senin hemen arkasındaki mezar taşını, senin içinden açıkça görebildiğime göre, senden de çok az şey kalmış gibi görünüyor."

Adamın yüzü dudaklarını büzdü ve sadece ciddi bir baş sallamasıyla iddiayı kabul etti.

Lazarus, anlaşmazlığı gidermeye çalışarak, "Sen bir ruhsun; bir çeşit can mısınız?" diye sordu.

Hayalet kollarını açarak kendini gösterdi ve "Anladığınız gibi , ben oyum" dedi. Aynı ani hareketle, Hayalet kollarını indirdi ve soğuk bir şekilde ona şunları söyledi: "Eğer Cehennemle işbirliği içindeyseniz, belki de baş büyüklerinize ve hizmetkarlarınıza bu ruhun zaten sahiplenildiğini ve şu anda Cennetin bekleyenler topluluğunda olduğunu bildirebilirsiniz." eskort."

Lazarus kararlılıkla kendini savundu: "Ne cehennemle işbirliği yapıyorum, ne de Yüce Tanrı'ya karşı komplo kurmaya çalışıyorum."

Hayalet, onu dikkatlice süzdükten sonra sordu: "Öyleyse belki de Cennetle iş birliği içindesiniz ?" Ruh, onaylarcasına başını salladı. "Eğer öyleyse, yalnız kalmak, son saygılarımı sunmak için bir an istediğimi zaten biliyor olmalısınız. Ama işte buradasınız . Kaçtığımı düşünmemek için neden beni gizlice gözetliyorsunuz?" Hayalet, yüzünde ani bir şaşkınlık ifadesiyle başını yana eğdi. "Ve siz ne tür bir dindar hizmetkarsınız ki , daha önce hiç tanımadığım türden birisiniz ki, kendinizi bir iblis suretinde gösterip yoldan çıkmış bir Ruha nazik bir saygıyla hitap ediyorsunuz, ama ne şeytansınız ne de melek?"

"Ben sadece Lazarus'um ve sizi görmüyorum," dedi Eljo. "İzin verirseniz, rahatsız ettiğim için beni affedin . Sadece orada dinleniyordum," diye karşılık verdi Lazarus, tepenin yukarısını ve o yöne doğru işaret ederek. İtirafına devam ederken katedral kalıntıları arasında şunları söyledi: "Birçok adamın sesini duydum , tek ağızdan konuşuyorlardı. Sonra mezar taşlarının arasında bir parıltı gördüm ve sesinizi takip ettim. Kötü niyetim yoktu."

Hayaletin yüzünde yeni bir şüphe ifadesi belirdi. "Dinleniyor muydun? Bir mezarlıkta mı ? Ölülerin arasında mı?" Hayalet kollarını kavuşturdu, başını salladı ve daha fazla bilgi edinmek için sorular sordu. "Peki neden özellikle bu mezarlığı tercih ettiniz?" "Tesadüfen rastladım. Yorgundum. İtalya'ya seyahat ediyorum."

İkna olmayan Hayalet, "Ve ben Cennete gitmekle görevlendirildim. Güvenilmez refakatçimin , kaçmaya kalkışırsam veya Cehennem'in esiri olursam, şu anda beni ve sizi gözetlediğini keşfetmekten o kadar da korkmazdım . Buna ne dersin?" diye yanıtladı. Hayalet ona sırtını döndü ve mezara doğru baktı. Sanki bir cevap bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakarak.

Fakat Lazarus arkasını dönüp gitmek üzereyken son sözlerini söyledi: "Size iyi yolculuklar dilemeliyim ; ancak size bahşedilen bu ilahi nimeti ve çağrınızı göz önünde bulundurarak, Cennete kadar, size bundan daha büyük bir nimet sunamam. Sizi tanımış olmaktan memnuniyet duyuyorum, keşke..."

Kısaca özetlemek gerekirse, kusura bakmayın ve iyi akşamlar efendim.

Lazarus karanlığa doğru adımladı ve kıyıya doğru ilerlerken Hayalet , "Bir lütuf mu bahşedildi?" diye kükredi.

Durdu, döndü ve Ruh'a sordu: "Yoluna devam etmekten memnun değil misin?" "Hayır, kesinlikle hayır!" diye haykırdı Hayalet. Homurdanıp homurdandı, "Bu korkunç bir şey." Lazarus otların arasından çekilip bir mezarın yanından dolandı. Geri döndüğünde, kafası karışmıştı ve Hayalet'e sordu : "Cennet nasıl korkunç bir şey olabilir?" Hayalet, Lazarus'a yaklaşmadan önce mezara şöyle bir baktı; yüzünde belirgin bir duygu seli vardı. Lazarus'un önünde durdu ve gözlerine baktı. "Çünkü bana cennet bahşedildi, sevgili Sophia'ma ise edilmedi." Hayalet başını salladı. "İki yıldan fazla bir süredir..." Yüz yıldır meleklerin iradeleri ve yetenekleriyle savaşarak, kayıp bir ruh olarak dünyayı dolaşarak , karımın son anılarının içimde canlı kalmasını sağlamaya çalıştım . Bu meleklerle birlikte gitmeyi düşünmüyorum . Sadece sevgili Sophia'ma bir kez daha saygı göstermeye geldim . "Doğum günü. Melek her yıl beni burada bulmayı biliyor ve dini dönüşümü bekliyor. Ve her yıl aynı karşılaşmayı yeniden yaşıyoruz: Geliyorum, O beni yakalıyor, Melek beklerken saygılarımı sunuyorum ve sonra bir kez daha kaçıyorum. Sanırım beni hiç takip etmemesinin nedeni aptallıktan ziyade acıma duygusu; gerçi bir gün, hatta şimdi bile takip edebilir. Yine de hemen kaçıp giderim." Boş adam başka yöne baktı ve dalgın dalgın baktı . Ağacların arasından, meleklerin orada olduğunu bildiği katedral kalıntılarına doğru ilerledi.

Lazarus, Hayalet'in bakışlarını takip etti . Sonra, "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi . Sessizce durup tapınak kalıntılarına baktılar .

Hayalet ona baktı ve iç çekti. "'Asıl ben özür dilemeliyim. Yanlışlıkla "Sizin kötü niyet taşıdığınızdan şüpheleniyordum; ve sizi dertlerimle yük altına sokacak yerim yok ." Ruh hızla nefes aldı, başını salladı ve kibar bir gülümseme takındı. Mezar taşına doğru davetkar bir el uzatarak, "Hanımım Sophia'yı ve beni size takdim edeyim; burada yatacağız," dedi.

Hayalet, Lazarus'a dosdoğru baktıktan sonra kısa bir selam vererek eğildi. "Ben, Floransa'nın eski Lordu merhum Gregorie Medici'yim. Sizinle tanışmak bir zevk, Lazarus Gogu."

Lazarus gülümsedi ve reveransı karşılık verdi. "Majesteleri, bu şeref elbette benimdir." "Peki, sizi İtalya'ya götüren sebep nedir, genç beyefendi?" Medici'nin Hayaleti pelerinini kabarttı ve Lazarus'un katlanmış kanatlarını incelemek için eğildi.

Lazarus ihtiyatlı bir şekilde, "Bir adam bulup onunla birlikte Fransa'ya dönmeliyim" diye yanıtladı.

"Sorabilir miyim, ne amaçla?"

Lazarus gözlerini kaçırdı. " Bundan bahsetmemeliyim; affedin beni. "

Medicci kollarını kavuşturdu. Dirsekleri, üzerine örttüğü pelerini daha da açtı. Öne eğildi, sırttı ve sessizce sordu: "Fısıldanmaya bile cesaret edilemeyecek kadar ağır bir sır var mıdır?"

"Ölüler için bile mi?"

Lazarus onu süzdü, omuz silkti ve başını salladı. "Belki de değil." Görevini açıkladı . "Bir Kapı Taşı açıldı. İtalya'da onu kapatabilecek bir rahip arıyorum."

Medicci, şaşkın bir ifadeyle çenesini geriye çekerek, "Gatestone mu?" diye sordu.

Lazarus uygun bir açıklama bulmakta zorlandı. "Bu bir çeşit mühür—bir geçit —şey, cehenneme açılan bir kapı. "

Medicci gözlerini kocaman açtı. Belki de iyi kalpli melek adayı arayışıyla mezarlığı hızla taradı, sonra Lazarus'a yaklaşip sertçe fısıldadı: "Tekrar söyle—bir kapı mı?"

Lazarus başını salladı. Gözleri de etrafı taradı, sanki Annesinin veya bir Canavarın en ufak bir işaretini bulmaya çalışıyormuş gibi. Sonra fısıltıyla açıklamaya başladı : "'Şimdi aralık duran bir Cehennem kapısı bu. Keşişi bulup bu haksızlığı düzeltereğime yemin ettim. Sözüm kutsal bir taahhüttür ve elimden geldiğince bu son isteğimi sadakatle yerine getireceğim; çünkü inancım benden bunun tamamlanmasını görmeyi emrediyor - verilmiş ve tutulmuş kutsal bir söz."

Medicci öne atıldı ve Lazarus'un omuzlarından tuttu. "Nasıl bir kapıydı? Anlat!"

Lazarus geri çekildi, ancak Hayaletin buz gibi eli hâlâ üzerindeydi. "Ruhlar buradan geçebilir mi?"

Lazarus , gömleğinin üzerindeki hayaletin sıkılmış yumruğuna baktı . Altında, sanki eti ve kanı kemiğe kadar soğumuş gibi, kolundan dondurucu bir soğukluk geçti. "Ruhlar buradan kaçmış. Sanırım buradan da geçebilirler," diye itiraf etti.

Aniden Medicci'nin yüzüne bir umutsuzluk havası çöktü. Omuzunun üzerinden temkinli bir şekilde bir kez daha baktı ve elini daha sıkı tuttu. "Beni bu Gatestone'a götürmelisiniz!" "Başka yerde olan rahibi bulmalıyım," diye yanıtladı Lazarus, Hayaletin oldukça sert kucaklamasına bakarak. "Bahsettiğim Kapı Taşı'na doğru yolda değilim." "Öyleyse, öncelikle İtalya'daki rahibinizi bulmalısınız! Ondan sonra da beni Kapı Taşı'na kadar götürmelisiniz , tamam mı?"

Lazarus çenesini sıktı. Geniş tepeye bakan harabelere baktı. "Ya bekleyen Melek'e ne olacak?"

Hayalet onu sarstı. "O her zamanki gibi biraz daha bekleyebilir! Burada zaman yok ! Hemen kaçmalıyız!"

Lazarus kaşlarını çattı ve kendini Hayaletin buz gibi kavrayışından kurtardı.

Medicci aniden ellerini teslim etti. "Affet beni, Lazarus; tutkum beni ele geçirdi." Geri çekildi, eğildi ve nazikçe sordu: "Görevinde sana eşlik edebilir miyim ? Başka hiçbir şeye ihtiyacım olmayacak ve seni daha az yük altına sokacağım." Lazarus kolunu ovuşturarak ısıttı. Başını salladı. "Dilersen."

Medicci kısaca gülümsedi ve ona yalvardı: "Öyleyse rica ediyorum, aceleyle buradan ayrılalım ."

Lazarus iç çekerek, "Majesteleri, İtalya'ya gidip geri dönebileceğimden bile emin değilim , " dedi ve tapınak kalıntılarını işaret etti. "Ancak, bir melek sizi bekliyor; cennetiniz şu anda burada."

Medicci başını salladı. "Bu gerçeğe çok uzak; eğer doğru söylüyorsan, cennetim ancak bir kapı taşının ötesinde yatıyor," dedi Hayalet, açık elini gece gökyüzüne doğru uzatarak. "Şimdi yola koyulalım mı? Evet?"

Lazarus ve Medicci birlikte meşe korusunu terk edip gökyüzüne doğru yol aldılar ve arkalarında iki eski mezar ile hiçbir şeyden habersiz bir melek bıraktılar.

~*~

Akşamın geri kalanında Lazarus ve Medicci, Güneydoğu Fransa üzerinde kararlı bir rota izleyerek , Massif des Maures'in dalgalı tepeleri üzerinden uçtular . Lazarus'un manastır haritalarından hatırladığı Saint Raphael ve Saint Tropez adlı ikiz sahil kasabalarına doğru istikrarlı bir şekilde ilerlediler . Çok az kelime alışverişinde bulunsalar da, peşlerinden gelen bir melek veya uçan bir Domuz Şeytanı belirtisi olup olmadığını görmek için sürekli tetikte gözlerini arkalarına çevirdiler . Şekil ve biçim olarak birbirlerinden farklı olsalar da, temkinli davranışları aralarında ortak bir nokta olduğunu düşündürebilirdi : Avlanan avlar gibi aynı temel kaygıları paylaşıyorlardı .

Lazarus nihayet okyanusa ulaştığında sabahın erken saatleriydi. Bolca vakti olduğu için güneye döndü ve aklındaki birçok haritaya göre yönünü yeniden bulabileceği Saint Maxime köyünü aramak için kıyı şeridini takip etti. Artık daha fazla arama yapamayacak hale gelene kadar kıyı şeridini taradı ; ve köyü gün doğmadan bulamayacağını biliyordu .

Daldı ve تنها bir koyu çevreleyen bir kumsala yığıldı. Kumsala yüzüstü uzandı ve yaralı bir kuş gibi kanatlarını açarak nefes nefese kaldı. Medicci yanına indi. "Sorun ne? Yorgun musun?"

"Artık devam edemem; yemek yemem gerek." Lazarus hareketsiz yatarken inledi.

"Ah, o !" diye haykırdı Medicci, başarılı bir hatırlama ifadesiyle, kaldırdığı ve işaret ettiği parmağını sallayarak. Ellerini birleştirip Lazarus'un etrafında dolandı, kumda hiçbir ayak izi bırakmadı. "Ölümünden iki yüz yıl geçti, açlığın acısını neredeyse tamamen unutmuştum." Lazarus'un yanına diz çöktü. "Gerçekten de yemek yemelisin."

Lazarus, kanatlarını tembelce açarak oturur pozisyona geçti. Yüzündeki kumu silkeledi ve başını kaldırıp Medicci'nin sahil koyunun kenarındaki taşlı bir sırtı incelediğini gördü. Saydam adam, çalılıkların ötesine bakıyormuş gibi sırtın tepesini araştırıyordu . Lazarus, en uzak mesafeleri araştırın ve belki de doğrudan sonsuzluğa bakan geniş ve sabit bakışlarını izledi. Gözünü bile kırpmadan Hayalet mırıldandı, "Burada bekleyin, genç beyefendi, açlığınızı gidereceğim." Ve Lazarus konuşmak için dudaklarını aralayamadan, Medicci'nin ruhani sureti kayboldu.

Medicci, Lazarus'u çok geride bıraktı ve koydan öyle bir hızla uzaklaştı ki, zaman bile sanki yok olmuş gibiydi. Aniden, çimenli bir tepeye çıktı, orada dikkatlice otları ayırdı ve bir avcının bakışlarıyla açıklıkta hareketsiz oturan bir tavşanı gözlemledi . Tavşan, sanki bir yırtıcı kuşun altında donup kalmış gibi, gökyüzüne dikkatle bakıyordu . Aniden irkilerek, görünürdeki güvenliğe doğru fırladı. Medicci, çalılıkların arasında tavşanı yakaladı ve boynunu kırdı. Bir anda yeşil bir parıltıyla Hayalet tepeyi taradı, bir demet diken topladı ve geldiği yere geri döndü. gelmek.

Lazarus denizin kumunda durdu ve Medicci'yi en son gördüğü noktaya baktı. Ancak, yalnızca okyanus dalgaları görünüyordu. Arkasını döndü ve dağ sırtını taradı. Koyun önünde, avuç içiyle yüksek sesle, "Majesteleri?" diye seslendi. Kulaklarını dikti ve uzaktaki çalılıklardan gelen sesleri dinledi; sadece belki de böceklerin cıvıldaama seslerini ve huzursuzca tüneyen kuşların seslerini duydu. "Lord Medicci?" Arkasından gelen doğal olmayan ve geçici bir çıtırtı sesi dikkatini çekti. Döndü, nefesi kesildi, geriye sıçradı ve kuma düştü. Karşısında, Medicci bir kucak dolusu odun, cansız bir tavşan ve geniş bir gülümsemeyle duruyordu.

Medicci, Lazarus'a yaklaştı ve açıkça şöyle dedi: "Hatırladığım kadarıyla , bu, sizin muazzam iştahınız için fazlasıyla yeterli olacaktır." Tavşanı kaldırdı ve gerçek ağırlığını belirlemek istercesine hafifçe salladı ve ekledi: "Güzel bir yemek, değil mi?"

Lazarus aklını başına topladı ve ayağa kalktı. "Oradaydın— sonra yoktun— sonra yine oradaydın."

"Ortaya çıktı." Kumlari üzerinden silkerken sordu: "Kendinizi nasıl bu hale getirdiniz ve yeniden yarattınız?"

Medicci tavşanı indirdi ve kehanetvari bir şekilde kıkırdarak, "Ölüler öyle değildir" diye yanıtladı. "Yaşayanların tahmin edebileceği kadar beceriksiz." Hayalet, çıraları ve tavşanı kumsala fırlattı ve Lazarus'a geri çekilmesi için nazikçe işaret etti. Lazarus itaat etti ve Hayaletin doğal olmayan bir hızla hareket ederek bir anda ortadan kaybolmasını izledi; Eljo'nun göz açıp kapayıncaya kadar Hayalet , çıraları çıtırdayan bir ateşe dönüştürmüş , tavşanı derisini yüzmüş, temizlemiş ve Lazarus'a şişe geçirilmiş bir tavşan sunmuştu. "Hadi bakalım," diye ısrar etti, şişe geçirilmiş etin bükülmüş dalını sallayarak. " Onu da senin için kızartmamı beklemiyorsun, değil mi? "

Lazarus, Medicci'nin elinden şişi alırken, gözünü ondan ayırmadan ilerledi. Medicci kayıtsızca gülümsedi ve kumsala oturdu. Hareketsiz duran Lazarus'a baktı ve ateşe doğru işaret ederek, zekice fısıldadı: "Şimdi onu ateşin üzerinde tutmalısın , Lazarus. Ateş onu hazırlıyor."

Lazarus, Medicci'ye baktığını fark etti. Homurdanarak ateşin yanına oturdu ve yeteneklerini savunarak, "Nasıl hazırlayacağımı biliyorum," dedi. Tavşanı ateşin üzerinden salladı ve Medicci'ye baktığında onun sırttığını gördü. Sonra Hayalete sordu : "Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyorsun? Bu tür şeyleri nasıl gerçekleştirebiliyorsun?"

Medicci, yüzünde kurnaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Lazarus'a dikkatlice baktıktan sonra, "Belki de ölüm, yaşamın farklı bir tonudur ; zamansızlık da birçok özelliğinden biridir," diye önerdi. Medicci, sözlerini düşünmesi için ona bir an süre verdikten sonra, sıcak bir gülümsemeyle havayı yumuşattı.

Lazarus derin bir nefes aldı ve bakışlarını kızarmış tavşana çevirdi. "İzin verirseniz, bana bunun büyüsünü anlatır mısınız? Tavşanı nasıl yaptınız?"

Hayalet öne eğildi ve etrafta meraklı gözler olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi yaptıktan sonra pelerinini altına işaret ederek Lazarus'a fısıldadı: "Aslında onu ben yapmadım. Büyüsü şu ki, pelerinin altına tavşanlar saklıyorum."

Lazarus, Hayaletin her yerini inceledi. "Yine de pelerinini net bir şekilde görebiliyorum; ve hiç tavşan yoktu."

Medicci homurdanarak güldü ve "Şaka yapıyorum , hiç yoktu," diye itiraf etti. Kendini toparlayıp Lazarus'a gerçeği açıkladı. "Bunun içinde sihir yoktu." Omuz silkti , ellerini açtı ve "Sana sadece kolayca göremediğin bir tavşan sundum ," dedi. Başını salladı. "Kesinlikle bir sihir eylemi değildi."

Büyücülük; aslında ben yapmadım ."

Lazarus gözlerini kısarak onu azarladı: "Ama seni elinde hiçbir şey tutmazken gördüm; sonra bir tavşan tuttun. Tavşanı yoktan var etmek için bir tür büyüye veya sihire başvurmadın mı ?"

"Hayır, genç beyefendi," diye yanıtladı Medicci, bir koluna yaslanıp diğerini yeni dayanmış dizinin üzerine koyarak. "Büyü ve mucizeler hakkında topladığım bilgileri sizinle paylaşmama izin verin ." Kısa bir süre durakladı ve geçmiş anıları düşünmek istercesine kuma baktı . Derin bir nefes aldı ve sesi daha ciddi bir tonla devam etti: " Dünyadaki günlerimde, birçok sihir ve büyücülük suçlamasına, hatta daha da fazla kutsama ve mucize iddiasına tanık oldum . Ve simya ve ölümlü fizyonomi sanatlarında eski bir uygulayıcı olarak , bu tür suçlamaları ve iddiaları keşif, keskin gözlem ve kayıt altına alınmış gerçekler yoluyla ortadan kaldırma yükümlülüğüm ve fırsatım oldu . Hayatım işimdi— onunla yaşadım. Bununla birlikte, inancıma ve kanaatlerime sadık kaldım ve her zaman, aksi takdirde açıklanamaz bir olay için makul bir açıklamanın var olduğunu biliyordum . Bir hekim olarak yıllarımda birçok hastaya baktım —bazıları küçük rahatsızlıklardan muzdarip olup beklenmedik bir şekilde öldü, diğerleri ise ölümcül hasta olup yine de hayatta kaldı. Ve tüm hastalarıma, durumları ne olursa olsun, aynı titiz ve ayırım gözetmeyen bakımı gösterdim." Medicci, Lazarus'a dosdoğru baktı ve gülümseyerek sordu: "Şimdi , beklenmedik bir şekilde ölen hastaların hayatta kalanlarının beni ağır ihmal veya cinayetle suçlamaları. Hastanın beklenmedik bir şekilde hayatta kaldığını öğrenen diğerleri ise beni büyücülükle suçladılar, Yoksa benim tedavimi tamamen görmezden gelip, iyileşmenin ilahi müdahale yoluyla gerçekleştiğini mi iddia ettiler ?"

Lazarus omuz silkti. "Bu insanlarla ilgilenirken ben yanınızda değildim. Belki de bahsettiğiniz diğerleri de yanınızda değildi. Ya da belki de sizden ne beklentileri gerektiğini tam olarak bilmiyorlardı." Başını salladı ve gözlerini kısarak baktı. "Yine de, tavşanı yoktan var ettiğinizi gördüm ve bunun ne sıradan ne de ilahi bir müdahaleyle gerçekleştiğine inanmıyorum. Biliyorum ki, insan bir tavşanı havadan kolayca çıkaramaz ; ve Yüce Tanrı sadece hilekarlık gösterileri için müdahale etmez. Anladığım kadarıyla geriye sadece büyücülük kalıyor ki, siz bunu kullanmadığınızı iddia ettiniz. Yalan söylememeniz için, başka bir sebep olabilir mi?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı Medicci gülümseyerek. "Ve sorumu da yanıtladınız ; bahsettiğim kişiler neyle karşılaşacaklarını tam olarak bilmiyorlardı." Medicci omuz silkti. "Gerçek şu ki, olağanüstü olanı deneyimlemeye asla tam olarak hazır değiliz;

"Sadece beklenmeyi beklemeye hazırlıklı olmalıyız. Ve eğer, tesadüfen gerçekleşirse, onu daha sıradan göstermek için kolayca açıklayabiliriz —özellikle de ilahi güç veya büyücülük iddialarıyla; sihir, hatta sihirbazlıkla." Lazarus'un ifadesiz yüzüne kısaca baktı . "Yine de, tüm bu iddialar aynı amaca hizmet ediyor gibi görünüyor: aksi takdirde son derece yaygın, ancak nadiren birbirine bağlı olayların istisnai kombinasyonlarının daha karmaşık bir açıklamasını reddetmek ."

Lazarus, "Anlamıyorum, Majesteleri," dedi. Öne doğru sallanarak tavşanı ateşin üzerinde yuvarladı. "Ancak, çok basit veya kopuk görünmek istemeden, tüyleri nasıl ortaya çıkardığınızı sorabilir miyim?"

Medicci şöyle dedi: "Size sadece görünmüş olabilir; oysa gerçekte onu uzaktan getirdim ."

"Getirdin mi? Uzaktan mı?" Lazarus şüpheyle baktı. "Oysa sen bir anda kayboldun ve kendini gösterdin. Bir şey getirmek için vaktin yoktu."

"Yoksa öyle mi?" diye kıkırdadı Medicci. "Ölümler için anların ne önemi var ki, genç beyefendi?"

Lazarus sordu: "İzin verirseniz, Majesteleri, neden bana sorularla cevap veriyorsunuz, yoksa..." "Cevaplarınızı gizleyin?"

"Belki de şimdilik onları korumalıyım." Hayalet omuz silkti. "Böyle bir an ikimiz için de olağanüstü görünebilir ve kesinlikle temkinli bir iletişimi gerektirecek kadar alışılmadık bir durum olabilir— ölü bir adam ve uçan bir adam birbirini merak ederken?" Bir kılıç çaktı. Derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Birçok açıdan gizemli olan bu karşılaşmamız, oldukça alışılmadık ve beklenmedik bir yol arkadaşı kombinasyonu yarattı . Ne dersin genç?" Sayın?"

Okyanus dalgalarının kıyıya vurarak geçişini işaret ettiği bir an geçti. Sonra Lazarus sordu:

"Majesteleri, iki yüzyıl önce öldüğünüzü söylüyorsunuz, doğru mu?"

"Bunu da geçelim. Ve bana 'Gregory' veya 'Medicci' diye seslenebilirsiniz, genç beyefendi, çünkü ben artık..."

O, elinde tuttuğun tavşandan daha çok Rab'dir."

"Bana unvanla hitap etmenize gerek yok , çünkü artık bir şövalye değilim. Ben sadece Lazarus'um."

"Siz bir toprak sahibi miydiniz?"

Lazarus soruyu görmezden geldi ve Medicci'ye sordu: "Eğer gerçekten dediğiniz gibi bir Ruh iseniz, neden sizin gibi daha fazla insan görmedim?"

"Ah, çok fazla var. Ama onlarla karışmıyorum, çünkü melekler onları bulup beni de saklandığım yerde keşfedebilirler. Ben her zaman kendi yolumda, gizlice hareket ettim."

Medicci'nin içinde de yeni şüpheler uyandı ve Lazarus'u sorguladı. "Bunu oldukça ilginç buluyorum."

"Tuhaf olan şu ki, hâlâ bedendesin ve beni görebiliyorsun, ama benim gibi başka bir Ruh'u hiç görmediğini iddia ediyorsun. Bunun sebebi ne olabilir?"

Lazarus itiraf etti: "Ruhları gördüm, ancak onlar sizden daha parlak göründüler. Açılan Kapı Taşı'ndan çıkan ve katedralin tepesinde toplanan Şeytan Ruhlarıydılar."

Lazarus, Medici'ye dosdoğru baktı ve daha da sorguladı: "Acaba siz, daha mütevazı ve erkeksi bir görünüm sergileyen, onların anlatılmamış başka bir biçimi misiniz?"

Hayalet, ifadesiz Eljo ayakta dururken bile yüzü asık bir şekilde ayağa kalktı. Ateş ışığında karşı karşıya geldiler. Görsel bir çatışmada, gerçeğin veya aldatmanın daha fazla işaretini bulmak için birbirlerinin gözlerinde arama yaptılar. O anda sadece okyanus inledi, rüzgar uğuldu ve kor halindeki közler ateş böcekleri gibi dağıldı. Ve eğer sayısız düşünceleri alevlenip gürleyebilseydi, zihinleri en büyük fırtınaya rakip olacak bir fırtına yaratabilirdi; etraflarındaki her dünyevi görüntüyü ve sesi boğacak kadar güçlü bir kasırga. Yine de Lazarus, Hayalet neredeyse şekilsiz olduğu için Medici'yi kolayca yoklayamazdı. Ve Medici de Eljo tamamen doğaüstü olduğu için Lazarus'u kolayca hissedemezdi. Her ikisi de aralarında kalan kafa karışıklığı boşluğunun farkındaydı. Kendi yöntemleriyle, şüphesiz, varlığını şu şekilde algıladılar:

İnkâr edilemez derecede gerçektir. Sanki neredeyse algılanamaz, dalgalanan bir kaos bulutu gibiydi; burada sadece doyumsuz bir merak ve sonsuz şüphenin en yüksek entelektüel halleri barınabilirdi. En derin anlamda, her biri diğerine görünmez kalmış gibiydi.

Medici sonunda konuştu. "Ben bir Şeytan Ruhu değilim. Şeytanlara, bana olduğu gibi, Cennet nasip edilmedi." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısarak, "Yine de ben de seni merak ediyorum. Sen "Şeytan değil, sadece uçan bir adam olduğunuzu iddia ediyorsunuz; yine de cehenneme açılan bir kapının yerini biliyorsunuz." Medici sakalını okşadıktan sonra parmağını sallayarak kendi itiraz noktasını paylaştı. "İki yüz yıldır yeryüzünü, her yeri, böyle bir kapı aradım. Bunu yaparken ve tüm bu süre boyunca, yakındaki bir adamın veya meleğin ani yaklaşımını hissetmekten asla geri kalmadım. Ancak, mezarımın başında habersizce dururken, bana bu kadar yakından ve haberim olmadan yaklaşabilmeniz beni biraz rahatsız ediyor." Kaşlarını kaldırdı. "Acaba siz, tuhaf görünüşlü ve alaycı tavırlı, beni cehenneme götürmeye çalışan, anlatılmamış bir şeytan biçimi misiniz?"

"Size şeytan olmadığımı söyledim. Kapı taşını kapatacak bir rahip arıyorum," diye ilan etti Lazarus. "Cehennemi arayan sizsiniz."

"Cehennemi aramıyorum; Sophia'mı arıyorum."

"O halde o cehennemde mi?"

"Bunu söyleyemem," diye karşılık verdi Medici. "Ancak, bana rahibinizden bahsedin; ve sıradan bir ölümlü keşişin cehennem hakkında bu kadar sınırsız bilgiye sahip olup da orayı yakından tanımasının nasıl mümkün olduğunu anlatın."

Kapısının şüphesiz karmaşık işleyişiyle birlikte."

Lazarus, "Bunu söyleyemem," diye itiraf etti. "Onun yöntemlerini veya yollarını bilmiyorum , sadece adını ve yerini biliyorum."

"Madem onun hakkında bu kadar az şey biliyorsunuz, neden bu rahibi bulmanız gerekiyor? Onun sizin bu kapı taşınızı bile yönetebileceğinden nasıl emin olabilirsiniz?"

Lazarus, "Kapı taşı benim değil," diye çıkıştı. "Benden sadece rahibi getirmem istendi. Söz verdim. Tanrı adamlarına yemin ettim ve şimdi onların emrini yerine getiriyorum."

" Bu arayışında bana asla yalan söylemezler veya kötü niyet beslemezler. Bu yüzden rahibe ve yeteneklerine güveniyorum. Yeterince şey biliyorum; daha fazlasını bilmeme gerek yok."

Medicci gözlerini kaçırdı. Dudaklarını büzdü ve düşünceli bir şekilde başını salladı. " Belki de kabul edilebilir; ne kadar olağanüstü görünse de, sadece iyi bir iş yaptınız." Derin bir nefes aldı . "Yine de yalan söylemiyorum ve size karşı da kötü niyetim yok. Size bir tavşan getirmedi mi ? Size iyi bir arkadaşlık etmedim mi? İsteyebileceğiniz her türlü saygıyı göstermedim mi ?"

Medicci'nin soruları, Lazarus'u annesiyle Dağ Ağzı'nda yaşadığı karşılaşmayı ve annesinin ona sunduğu bol miktardaki değerli taşları hatırlamaya sevk etti . Lazarus, Medicci'ye şu bilgece sözlerle karşılık verdi: "Kötü niyetler çoğu zaman iyi işlerin altında gizlenir . Bu nedenle, sizin niyetinizi gerçekten bilemem; ancak benimki bana açıktır. Şimdi serbest kalmış bir kötülüğü bağlayacak bir Tanrı adamı bulmalıyım."

Medicci homurdandı ve ellerini cansızca havaya savurarak, "Ama bunu bana söylüyor olabilirsiniz ! Anlayabildiğim kadarıyla, beni bir tuzağa, cehennemin ta ağızına çekmeye çalışıyor olabilirsiniz!" diye bağırdı. Kollarını kavuşturdu. "Lazarus, bana şuna cevap ver ; eğer Kapı Taşı'ndan gelen bu sözde kötü ruhlardan biri olduğumu iddia ediyorsan, neden senin arayışında sana eşlik etmek isteyeyim ki? Eğer gerçekten böyle bir kapıdan gelmiş olsaydım , yerini zaten bilmez miydim? Hiçbir ihtiyacım yokken neden seninle İtalya'ya gideyim ?"

Lazarus da benzer önerilerle karşılık verdi: "Ve bunu sadece bana söylüyor olabilirsin . İtalya'ya benimle gelmeni istemedim. Anladığım kadarıyla, Leydi Sophia diye biri olmayabilir. Belki de gizlice benimle gelmek istiyorsun, böylece rahibi kendin bulup , Kapı Taşı'nı kapatmadan önce onu öldürebilirsin, değil mi?"

Medicci ellerini beline koyarak soğuk bir şekilde, "Ben Şeytan'la iş birliği içinde değilim, Lazarus. Ve kesinlikle senin yüzünden mezarlıkta değildim. Dahası, bir

"Sen bana kendini teslim ettiğin anda melek beni cennete götürmeyi diledi."

Lazarus başını salladı ve okyanusa doğru baktı. "Ve ben de İtalya'ya doğru gidiyordum, Medici, ta ki Meleğinin sesi beni size çekene kadar."

"O benim değil," diye karşılık verdi Medici. İcini çekti ve kollarını indirdi, "Pekala; belki ikimiz de doğruyu söylüyoruz ama yine de diğerinin kötü niyetli olduğundan şüpheleniyoruz."

Ancak, kesinlikle kötü niyetim olmadığını biliyorum; ve niyetlerinizin samimi olmadığından şüphelensem bile, yine de size eşlik etmek ve gerekirse rahibi bulmanıza yardım etmek zorunda hissediyorum, çünkü sonunda Sophia'mı bulmak istiyorum ." Hayalet hızla başını eğdi. "Niyetlerinizin benimkiler kadar samimi olduğuna ancak güvenebilirim ."

Lazarus, Medici'nin güzel sözlerini ve nazik jestini düşündü. Selam verdi. "Ve sizin arkadaşlığınızda ve geçmişteki işlerinizde dürüstlüğünüzü görüyorum. Sonuçta, sizi bir meleğin huzurunda buldum; ve siz de benim için tavşanı buldunuz." Gülümsedi ve ekledi, "Minnettar olmalıyım."

Gerginlik azaldı ve ateşin yanında oturdular, bir an öncesine göre kendilerini daha huzurlu hissediyorlardı . Bir süre sırayla cızırdayan eti ve kıyıya vuran, incelerek üst üste binen köpük çizgilerine dönüşen dalgaları izlediler .

Lazarus şöyle dedi: "İzin verirseniz, lütfen güvensizliğimi bağışlayın, Medici. Çünkü hayatımda hiç bir insanın ruhunu görmedim."

"Lütfen şüphelerimi de bağışlayın, Lazarus," diye karşılık verdi Medici. "Tüm hayatım boyunca ve Ölümden sonra, uçan bir adam gibisine hiç rastlamadım. Dahası, iki yüz yıldan fazla bir süredir yaşayanlarla konuşamamıştım - ta ki şimdiye kadar."

Lazarus sordu: "Senin gibi dolaşan pek çok ruh var mı?"

"Şunu söyleyebilirim ki, doğmuş olan erkek, kadın ve çocuk sayısı kadar ruh vardır. Hatta savaş alanlarında sersemlemiş halde dolaşan lejyonlarca ruh gördüm. Bazen sayıları çok fazla olabilir, ancak melekler onları alıp götürmek için ortaya çıkmadan önce sadece kısa bir süre için. Bununla birlikte, nadiren bu kadar çok ruhu aynı anda görürüm. Daha sıklıkla, geçerken bir veya iki ruh görebilirim . Yine de, melekler beni aralarında keşfetmesini diye aceleyle kaçmak zorundayım ."

"Ruhları nereye götürüyorlar?"

Medici omuz silkti. "Cennet ya da cehennem, sanırım; burası dışında bir yer. Anladığım kadarıyla , ruhların yeryüzünde dolaşması yasak."

"Ama öyle yapıyorsunuz."

"Evet."

"Öyleyse neden buna izin veriyorlar?"

Hayalet başını salladı ve cilveli bir şekilde sırttı. " İzin veriyorum." Göğsüne vurdu ve fısıldadı, "Eğer beni asla tuzağa düşürmezlerse, özgürce dolaşmaya devam edeceğim." Kıkırdadı ve ellerini cübbesinin ceplerine soktu. "Ah, benim burada olduğumu biliyorlar —bir yerlerde. Ve yeryüzünde dolaşan tek yoldan çıkmış ruhun ben olmadığımı güçlü bir şekilde hissediyorum ."

Lazarus ona sordu: "Peki ya mezarlıktaki melek, ondan kaçmıştın?"

"Kalmana izin vermedi mi?"

"Azrael mi?" diye güldü Medici. "İyi bir iz sürücüyümüş. Azrael, Sophia'ya yaptığım düzenli ziyaretlerin dışında, o zamandan beri birkaç kez beni yakaladı. Ve her zaman olduğu gibi, ona Cennete gitmeye hazır olduğumu söylüyorum, dikkatini dağıtıyorum ve sonra ondan kurtuluyorum. Beni yakalamak için çok fazla çaba sarf etmiyor . Sonuçta, büyük olasılıkla, gizlice benim durumuma acıyor. Azazel'e nerede olduğumu asla söylemiyor, çünkü onunla karşılaşmalarından sonra o da hiç ortaya çıkmadı . Ya bana acıyor, ya da ondan hoşlanmıyor, ya da ikisinin birle-

"Azazel mi?" diye sordu Lazarus.

Medici başını salladı. " Diğer ."

Lazarus başını salladı ve gözlerinin içine baktı. "Gerçekten de; aksi takdirde hangi iyi ruh Cennetten kaçardı ki ?" Tavşanı döndürdü ve sordu, "Ya Azrael seni Cehenneme götürmeyi vaat etseydi ? Şimdi benimle gittiğin gibi onunla da gider miydin? Sophia'yı getirmek için?"

"Hayır, Lazarus; Azrael sadece iyi ruhları Cennete götürür. Kendine Azazel diyen diğer melek ise, habersiz ve yoldan çıkmış ruhları Cehenneme sürükler. Ve bunca yıl içinde ona sadece bir kez rastlama talihsizliğine uğradım . Aç canavardan zar zor kurtuldum."

"Neden onunla birlikte cehenneme gitmedin de Sophia'yı almaya gittin?"

"Azazel'e eşlik mi edeceksiniz?" Medici inanmaz bir şekilde güldü. "Ona isteyerek eşlik edilmez . O, ruhları tuzağa düşürür ve tıpkı şu an gördüğünüz tavşan gibi çıplak halde tecavüz eder." Onları tamamen yutuyor, kaçmalarına imkan vermiyor. Azrael o zamandan beri beni Azazel konusunda uyardı ve onun, sevgiyle kucakladığı Melek Kronos'un gayrimeşru oğlu olduğunu söyledi . "Tüm ruhları yiyerek ve onları kendi parçası haline getirerek yok ediyor. Azrael çok uzun zaman önce, eğer onunla birlikte Cennete gitmezsem, Azazel'in sonunda beni bulup yutacağını ve beni kendi içinde hapsederek Cehenneme götüreceğini açıkça belirtti." Hayalet irkildi. İfadesi sertleşti ve Lazarus'a doğru eğildi. "Dünyada dolaştığımdan beri, Azazel..."

Aynı şekilde o da beni sahiplenmeye her türlü hakka sahip. Eğer beni yakalarsa, cehenneme kendi isteğimle girmiş olmayacağım . Ve eminim ki sonsuza dek hapsedilmiş kalacağım. Bu yüzden gizlice cehenneme daha uygun bir giriş yolu aradım ; kendi şartlarımla girip kaçabileceğim bir yol.”

"Sophia'yı cehennemden çalmak için mi?" diye sordu Lazarus.

Medicci başını salladı. "Ve öyle yapacağım."

"Böyle bir şey mümkün mü? Sanmıyorum," diye yanıtladı Lazarus. "Ve onun cennette olmadığına ya da gerçekten cehennemde olduğuna nasıl emin olabilirsiniz ? Belki de senin gibi o da sadece yeryüzünde dolaşıyordur."

Medicci, işaret parmağını okyanus ufku boyunca uzatarak, "Eğer yeryüzünde yaşasaydı, cehenneme giden bir kapı arayışımın son iki yüz yılında onu bulurdum ," dedi. "Ve Azrael neredeyse cennette olmadığını itiraf etti. Bu yüzden cehennemde olması gerektiğini düşünüyorum."

"Melek sana ne söyledi?"

Medicci içini çekti ve sahile baktıktan sonra, "Şey, Azrael'in dediği gibi değildi," diye itiraf etti.

"Beni aksine ikna eden şey, söylemediği şeylerdi."

Lazarus kulaklarını dikleştirdi. "Öyleyse, sana neyi söylemedi?"

Hayalet gözlerini kısarak Lazarus'a suçlayıcı bir parmak salladı ve fısıldayarak , "Azrael'e Sophia'mın cennette olup olmadığını her sorduğumda, bana her şeyin cennette olduğumda ortaya çıkacağını söylüyor. Ve ona cehennemde olup olmadığını her sorduğumda da aynı şeyi söylüyor." dedi.

"Yani şimdi onun cehennemde olduğuna mı inanıyorsun?" Lazarus, iyice şaşırılmış bir şekilde başını salladı . "Melek de onun nerede olduğu konusunda sana aynı cevabı verdiyse, neden sadece cehennemde olduğuna inanıyorsun da cennette olmadığına?"

Lazarus, Medicci'nin ayağa kalkıp sırtını kendisine dönerek okyanusa bakmasını izledi. Sürekli bir deniz meltemi esiyordu, ancak Hayalet'in pelerininin silueti hareketsiz duruyordu. Sonunda , Hayalet başını kısmen çevirip kuma baktı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Nihayet, Hayalet derin bir nefes aldı ve başını salladıktan sonra tamamen dönerek Lazarus'a baktı. "Sophia'mın Cehennem'de olduğundan şüphelenmemin nedeni sadece Azrael'in bana söyledikleri veya söylemedikleri değil, Lazarus. Onun neredeyse kesin olarak Cehennem'de olduğuna benimle aynı fikirde olmanız için anlatılacak çok daha fazla şey var." Hayalet ateşin etrafında dolandı, Lazarus'un yanına diz çöktü ve bir dikenli çalıyı alevlerin içine daha da derine itti. Lazarus, Hayaletin gözlerine baktı. Yeşilimsi gözler uzakta görünüyordu; sanki ateş ışığına yakalanmış, sonsuzluğa bakıyormuş gibiydi.

Medicci geçmişini şöyle anlattı: "Mesleğim gereği sadece bir hekim değil, aynı zamanda bir simyacıydım . Bu nedenle, yaşlanmanın en yaygın fizyolojik etkilerini engellemek veya hatta önlemek için uygulanabilecek egzotik preparatlar ve sarhoş edici reçeteler keşfetmekle meşguldüm . Araştırmalarım geliştikçe, araçlarım ve yöntemlerim giderek daha alışılmadık ve kesinlikle tıp biliminin kabul görmüş kurallarıyla çelişen bir hal aldı . Hristiyanlık dünyası. Bu yüzden, korkudan dolayı çalışmalarımı gizlice sürdürmekten başka çarem kalmamıştı. Sapıklık veya büyücülük suçlamalarıyla karşı karşıyaydım. Sonuçta, ölümsüzlük vaat edebilecek eşsiz ve hassas bir yağ, özüt, metal ve kan tuzu karışımı arıyordum . Aslında, eski çağların iksirini formüle etmeyi amaçladım ."

"Böyle bir şey var mı?" diye sordu Lazarus.

Medicci omuz silkti. "Şimdi önemi yok. Ama hayattayken öyle sanıyordum." İçini çekti ve Lazarus'a ciddi bir gülümseme sundu. "Benden başka, arayışıma vakıf olan tek kişi daha vardı . O da güvendiğim sırdaşım ve yol arkadaşım Sophia'dan başkası değildi."

Lazarus başını salladı ve kibarca bakışlarını kızarmış tavşana çevirdi.

Hayalet, ateşin kalbine uzandı, kor halindeki bir kömür parçasını çıkardı ve yakından inceleyerek şöyle devam etti: "Çok yakındım. Gerçekten de iksiri formüle etmenin eşiğinde olduğuma inanıyordum." Kömürü tekrar alevlere attı ve şöyle devam etti: "Yine de bu inanç beni , karışımı canlandırarak tek bir bileşen arayışında birçok garip ve egzotik diyarı keşfetmeye itti ." Hayalet gözlerini kaçırdı ve dalgaları inceledi, sonra Lazarus'a döndü, ruh hali açıkça kararmıştı.

"Sophia'ya bunun yurt dışındaki son seyahatim olacağına söz vermiştim. Bindiğim ticaret gemisi, kalkıştan kısa bir süre sonra şiddetli bir fırtınaya yakalandı. Fırtına bizi neredeyse batıracak kadar hırpaladı ve ilk uğradığımız limanı çoktan geçtik. Kaptan, fırtınaya tekrar girmek yerine ilerlemeye devam etti ve yolculuğumuzun geri kalanını sorunsuz bir şekilde tamamladık. Ne yazık ki, fırtınada battığımız inancı yayıldı ve daha sonra, fırtınada gemimizden kopan parçalar, görmezden geldiğimiz limanın yakınlarında kıyıya vurunca bu inanç doğrulandı. Ve tüm canların kaybedildiği yalanı, Sophia'ma gerçekmiş gibi ulaştı." Medicci gülümsedi ve başını salladıysa da, Lazarus yüzündeki acıyı görebiliyordu. "O tutkulu bir kızdı , hatta aptalca. Kendi hayatına son verdi."

İkisi de dikkatlerini tavşana ve onu saran alevlere çevirdi.

"İşte böyle," diye omuz silkti Medicci. "Sanırım sevgilim cehennemde ; cehennemin kapısını biliyorsunuz; ve bilmek istediğim tek cenneti geri kazanmayı umuyorum ."

Aralarında bir anlık sessizlik hüküm sürdü. Alevler denizden gelen esintiyle yükseliyor, Lazarus ise loş okyanus ufkuna bakıyordu.

"Tavşanınızı yakmalık kurban olarak mı hazırlıyorsunuz?" diye sordu Medicci, başını o yöne doğru sallayarak. kararmış tavşan.

"Ah!" Lazarus kendini toparladı ve tavşanı kurtararak yanan bir sopanın ucunda yüksekte tuttu. Hafif esinti alevi söndürdü ve tavşanı serinletti. Medicci'ye döndü. "Sorabilir miyim, nasıl öldünüz?"

Hayalet kıkırdadı ve ateşe doğru işaret etti, titrek eli alevlerin içine girdi.

"İşte bu yüzden; mesleğimin en önemli aleti olan, meşhur Prometheus'un Armağanı—ATEŞ—uykumda öldüm ."

"Yanarak öldün mü?"

"Hayır. Yanlış yere konulmuş bir yağ lambasının tutuşturduğu, içinde ilaç ve özüt bulunan bidonlarımdan çıkan dumandı ; o ölümcül buharlar, o her zaman ele geçmez olan Yaşam iksirini arayışında kullandığım malzemelerin ta kendisinden kaynaklanıyordu ." Medicci kıkırdadı. "İşte buradayım, iki yüz yıl sonra." Bir an duraksadıktan sonra şöyle ekledi: "Belki de tesadüfen iksiri keşfettim. Sadece ölümsüzlük bahşetmesi için beni öldürmesi gerektiğini bilmiyordum."

Lazarus, düşüncelere dalmış bir halde gözlerini kısarken, kuru bir kahkaha attı. Aniden kendini toparladı. "Lütfen beni affet, Medicci."

"Endişelenme Lazarus," diye güvence verdi Medicci ayağa kalkarak, "Doyana kadar ye ve acılarını dindir." Hayalet ateşten uzaklaşırken Lazarus'a seslendi, " En yakın köyün adını bulup yerimizi tespit etmeliyim. Bir dakika içinde döneceğim."

Lazarus, Hayaletin kıyı şeridine yaklaşmasını izledi. Hayalet, ağır adımlarla yıldızların dizilimini inceledi. Ardından Medicci'nin yüzü havaya sıçradı ve kayboldu.

Açlıktan kıvranan Lazarus, kuzgun gökyüzünün altında zaman dönerken yemeğini hızla yedi. Nihayet , uçuşan közler , sönmekte olan bir ateşin kömürlerinden çıkan ateş böcekleri gibi uçuşuyordu ; ve Lazarus , gökyüzünde bir hayaletin izlerini ararken, kumsalda giderek daralan dairesel ayak izleri bırakarak volta atıyordu. Ancak gözleri kısa süre sonra denize, doğu ufkuna doğru kayd ve ilk noktayı işaretleyen ince kırmızı bir çizgiye takıldı.

Şafağın belirtileri. Ateşin etrafında daireler çizerek ve zıt yönlerde ileri geri yürüyerek, ellerini ateşe koydu.

Huzursuzlanıyordu ve gözleri doğuya dikilmişti.

Omuzunun üzerinden bir ses geldi ve sordu: "Nasıl hissediyorsun?"

Lazarus kontrolsüzce döndü ve kuma düştü. Yaklaşan bir Hayaletin silik görüntüsünü izledi. Kaşlarını çattı ve Medicci gülümseyerek yaklaşırken öylece kaldı. "Affet beni, Lazarus. Yaklaşımında daha açık sözlü olmalıydım." Lazarus nefesini tuttu ve homurdandı, "Evet, eğer isterseniz." Hızla Hayalet'e doğru ilerledi , parlayan ufka kısa bir bakış attıktan sonra dumanı tüten kömürlerin üzerine kum serpti ve "Medicci, aceleyle ayrılmalıyız," dedi.

Medicci, Lazarus'un önünde durdu ve kıyı şeridini işaret etti. " Saint Maxime köyünü buldum . Buradan çok uzak değil. Görünüşe göre birçok yeteneğiniz var ve şimdi de keskin bir yön duygunuz var." Hayalet kollarını kavuşturarak ekledi, " Gerçekten olağanüstüsünüz. Emin misiniz hiç seyahat etmediniz ki ..."

"Medicci!" diye araya girdi Lazarus, işaret parmağını okyanus üzerindeki soluk ışığa doğru uzatarak, "Bu beni öldürecek, Medicci; hemen sığınacak bir yer bulmalıyım!"

"Sığınak mı? Okyanustan mı?"

Lazarus , "Güneşten kaynaklanıyor," diye yanıtladı ve ekledi, "Güneşin yol açtığı ciddi bir hastalığa yakalandım."

"Ah," dedi Medicci başını sallayarak. "Beklendiği gibi, olağanüstü yeteneklerle birlikte olağanüstü zayıflıklar da gelir." Döndü ve sahil koyundan iç kesimlere doğru işaret etti. "Orada bir orman var , bolca gölge. Yeterli olur mu?"

"Daha karanlık bir yer arıyorum; belki bir mağara ya da ona benzer bir yer."

Medicci düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Hiç mağara görmedim." Doğu gökyüzüne baktı . "Ve gün ağarmadan köye ulaşamazsın." Başını salladı ve omuz silkti. "Benim için kolay olurdu. Okyanusun, toprağın hatta... altında saklanabilirdim."

Bir ağacın içinde yaşıyorsunuz ve nefes almalısınız."

"Size iyi akşamlar dilemeliyim," dedi Lazarus, kanatlarını eğerek ve yavaşça uzaklaşırken.

"Ah! Uygun bir yer biliyorum!" diye bağırdı Medicci. Parmağını güney kıyı şeridi boyunca uzattı . "Kayalıkların üzerinde bir batık var ve gövdesi hâlâ sıkıca kapalı. Ne dersiniz?"

"Doğruyu mu söylüyorsunuz?"

"Şeref sözümle, saygın bir beyefendi olarak," diye ısrar etti Medicci, " Sophia'mı bulabilmek için size sağ salim ulaşmanız gerekiyor. Gemi mühürlendi ve size iyi hizmet edecektir."

"Bana gösterir misin?"

"Evet, hemen !"

Lazarus ufku taradı. "Karaya ve denize karşı alçaktan ve hızlı uçmalıyım." Döndü. Medici'ye dönerek elini gökyüzüne doğru salladı ve "Takip etmeliyim" dedi.

İkisi de sönmekte olan bir ateşi ve kararmış bir tavşan kafasını geride bırakarak gökyüzüne doğru süzıldüler . Geriye kalan kalıntılar , belki de son, derin ve anlamlı bir sahne sergilemek istercesine, bu tuhaf çiftin yükseliş yönüne dehşetle bakıyor gibiydiler .

Tamamen yok sayılan bir izleyici kitlesi önünde süregelen bir performans—ve kapanış anlarında, siyah, canavarca ve tamamen atılmış, geniş ve boş bir göz deliğiyle yukarıya doğru bakarak sonsuza dek hareketsiz kalmak.

[Bölüm 19 Sonu]

Bu edebi eser , tamamen şu amaçla yaratılmıştır :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~